

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14275/2024
11.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Срећковић адвокат из ..., против тужене – противтужиље ББ из ..., чији је пуномоћник Светлана Кеча адвокат из ..., ради развода брака и поверавања деце, одлучујући о ревизији тужиоца – противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 34/24 од 22.02.2024. године, у седници одржаној 11.12.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца – противтуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 34/24 од 22.02.2024. године у ставу другом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца – противтуженог изјављена против става трећег изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 34/24 од 22.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу П2 48/21 од 10.08.2023. године ставом првим изреке разведен је брак странака закључен 30.09.2018. године, заједничко малолетно дете странака ВВ, рођен ...2020. године поверен је мајци, туженој на самостално вршење родитељског права са пребивалиштем детета на адреси мајке, уређено одржавање личних контаката између оца, тужиоца и малолетног детета на начин ближе опредељен ставом трећим изреке ове пресуде, обавезан тужилац да на име доприноса у издржавању свог малолетног сина плаћа месечно износ од 25.000,00 динара сваког месеца у периоду од 1. до 5. у месецу за текући месец уплатом наведеног износа на рачун тужене почев од 10.08.2023. године, као дана пресуђења па убудуће док ова обавеза по закону буде трајала, одбијен као неоснован захтев тужиоца да самостално врши родитељско право над малолетним дететом и да се тужена обавезе да на име свог доприноса у издржавању малолетног детета плаћа износ од 13.000,00 динара почев од 01.03.2021. године и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Допунском пресудом П2 48/21 од 18.09.2023. године обавезан је тужилац да на име свог доприноса за издржавање малолетног сина плаћа месечно износ од 25.000,00 динара у периоду од 1. до 5. у месецу за текући месец уплатом наведеног износа на рачун тужене као мајке детета почев од подношења противтужбе 19.07.2021. године па до дана пресуђења 10.08.2023. године, одбијен део противтужбеног захтева за издржавање за износ од 25.000,00 динара као разлике између тражене висине издржавања од 50.000,00 динара до досуђеног износа за издржавање од 25.000,00 динара и уређени лични односи родитеља са малолетним дететом на тај начин што се родитељима забрањује да без изричите писмене сагласности другог родитеља дете изводе ван граница Републике Србије и одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 34/24 од 22.02.2024. године ставом првим изреке одбачена је жалба тужене изјављена против става четвртог изреке пресуде од 10.08.2023. године, ставом другим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена допунска пресуда од 18.09.2023. године у ставовима првом и трећем, ставом трећим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Младеновцу П 48/21 од 05.10.2023. године којим је одбијен захтев тужиоца за исправку допунске пресуде и ставом четвртим изреке одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против става другог и трећег изреке правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац – противтужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. и члана 410. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и члана 202. Породичног закона, а у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) и оценио да ревизија тужиоца – противтуженог у делу којим се побија став други изреке дозвољена али да није основана, а да у делу којим се побија став трећи изреке није дозвољена.

Уведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводи ревизије да је другостепени суд пропустио да оцени све жалбене наводе, чиме се заправо указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1., у вези члана 396. став 1. ЗПП која је учињена у поступку пред другостепеним судом неосновани су јер је другостепени суд у свему поступио у складу са овлашћењима из члана 396. став 2. ЗПП пошто је прихватио чињенично стање утврђено првостепеном пресудом и примену материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су у браку од 30.09.2018. године у ком је ...2020. године рођен син ВВ. Оценом налаза и мишљења Центра за социјални рад у Београду, Одељење Звездара и Одељење Младеновац те налаза и мишљења комисије три судска вештака, неуропсихијатра и психолога и комисије вештака Кабинета за вештачење Клинике за психијатрију Клиничког центра Војводина произилази је да је у интересу малолетног детета да старатељство над њим врши мајка а да дете одржава континуиране односе са оцем у складу са предложеним моделом виђања детета и оца. Такође је прихваћен споразум родитеља о забрани

извођења детета из земље без сагласности другог родитеља јер је споразум у интересу малолетног детета како би се спречио страх и неизвесност родитеља да дете неће бити враћено у земљу након што га је други родитељ извео из земље. Ценећи могућности родитеља и потребе малолетног детета, а имајући у виду и минималну суму издржавања која се утврђује кроз накнаду за хранјенике отац је обавезан да доприноси издржавању малолетног детета које је поверено на самостално вршење родитељског права мајци и са којом живи износ од 25.000,00 динара месечно. У току трајања парничног поступка решењем од 11.03.2021. године одређена је привремена мера којом је отац обавезан да доприноси издржавању малолетног детета у износу од 13.000,00 динара месечно. Брачна заједница странака престала је 02.01.2021. године када је тужена са дететом напустила брачну заједницу. Тужбу за развод брака тужилац је поднео 24.02.2021. године док је тужена противтужбени захтев поднела 19.07.2021. године. Тужилац поступа по одређеној привременој мери од њеног доношења.

На основу овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови обавезали тужиоца као родитеља са којим дете не живи да на име издржавања малолетног детета плаћа неспоран износ од 25.000,00 динара почев од подношења захтева за издржавање од стране тужене мајке као родитеља коме је дете поверено на самостално вршење родитељског права, противтужбе 19.07.2021. године.

Наиме одредбом члана 272. став 2. Породичног закона прописано је да ако родитељи нису закључили споразум о вршењу родитељског права или суд процени да њихов споразум није у најбољем интересу детета, одлуку о поверавању заједничког детета једном родитељу, о висини доприноса за издржавање од стране другог родитеља и о начину одржавања личних односа са дететом са другим родитељем доноси суд из које одредбе произилази да је саставни део пресуде о вршењу родитељског права и издржавање деце у смислу члана 78. истог закона. Поступајући у складу са овом обавезом, а код чињенице да дете које отац треба да издржава не живи са њим од 02.01.2021. године односно пре подношења тужбе правилно су нижестепени судови обавезали оца као родитеља са којим дете не живи и не доприноси издржавању детета од поношења захтева обзиром да је поступак у овој парници започет подношењем тужбе за развод брака у току које је поднета противтужба за поверавање деце, да је у питању брачни спор у коме су странке супружници и у коме се на основу члана 226. тог закона одлучује о вршењу родитељског права (пored осталог и о издржавању малолетне деце као адхезионом поступку). Чињеница да је тужилац као отац поступао по одређеној привременој мери може бити од значаја само у поступку принудног извршења обавезе плаћања доприноса за издржавање детета у коме тужилац као извршни дужник може оспорити висину ненаплаћеног новчаног потраживања приговором против решења о извршењу уз достављање доказа.

Стога су правилно поступили нижестепени судови када су обавезали тужиоца као оца да доприноси издржавању малолетног детета у висини од 25.000,00 динара од подношења захтева за његово плаћање, односно подношење противтужбе па су супротни наводи ревидента неосновани.

Одлука о трошковима донета је правилном применом одредби члана 207. Породичног закона.

Из наведених разлога на основу члана 414. став 1 ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Оцењујући дозвољеност ревизије тужиоца – противтуженог изјављене против става трећег изреке побијане пресуде на основу члана 410. став 2., у вези са чланом 420. ЗПП Врховни суд је утврдио да у овом делу ревизија није дозвољена.

Дозвољеност ревизије против решења другостепеног суда регулисана је одредбом члана 420. ЗПП тако да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим се поступак правноснажно окончава (став 1.). Имајући у виду да је ревизија тужиоца – противтуженог изјављена против решења којим је одбијено исправљање преписа првостепене пресуде и којим се поступак не окончава правноснажно то ревизија тужиоца – противтуженог изјављена против ове врсте одлуке није дозвољена применом члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 420. ЗПП због чега је на основу члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**